

[Jørgen Jensen.]

neskelige grunde rystende uforsvarligt og af samfundsøkonomiske grunde tåbeligt at skære ned på behandlingen af narkomaner, og jeg mener altså, at der er en tendens i forespørgslen til ligesom at ville sikre dette. Jeg kan pege på, at der allerede har fundet nedskæringer sted. I København har man nedskåret med ca. 1/3, og det betyder en tilsvarende afskedigelse af personale, det betyder en tilsvarende afvisning af patienter.

Vi mener, at det, vi har brug for i dag, er en øget indsats for at afsløre bagmænd og egentlig kriminelle, og vi mener også, at det ikke er blandt de dårligst stillede som dem, der finder sammen på Christiania, politiet finder frem til disse bagmænd. Vi mener også, som det allerede er sagt fra ministerens side, at der må være en mere effektiv kontrol med lægers udskrivning af narkotika og nervepiller. I stedet for må man sætte ind på en mere bevidst indsats for at rette det, som fører folk frem til at søge lægen for at få nervepiller. Det er både et spørgsmål om bedre og sundere arbejdsmiljø, det er et spørgsmål om sundere og billigere boliger, og det er først og fremmest et spørgsmål om meningsfyldt arbejde til alle.

Det er også nødvendigt at sætte ind for at opsummere den erfaring fra centrene, som man er kommet frem til i dag. Det er spørgsmålet om et udvidet opsøgende arbejde blandt narkomaner, og det er også et spørgsmål om at gøre en indsats for at bringe dem, der er behandlet, tilbage til samfundet. Et af de store spørgsmål er vel netop: hvad sker der efter en nedtrapning? Hvor skal de gå hen? Hvor bliver de accepteret?

Når mange har søgt til Christiania og ser dette som en social løsning, skyldes det bl. a., at man her bliver accepteret, at man er mellem ligemænd, i modsætning til det øvrige, etablerede samfund, som vender sig mod tidligere narkomaner, der søger plads i fællesskabet igen.

Det er vor opfattelse, at man må sætte ind med oplysning, som det allerede er nævnt, og jeg ser gerne, at man taler om direkte propaganda imod narkotika og den skadevirkning, det har. Men først og fremmest er det vor opfattelse, at man må sætte ind over for de brist i samfundet, som fører til, at

mennesker flygter fra virkeligheden, for det er jo det, et narkotikamisbrug er udtryk for.

Steen Folke (VS):

Fremskridtspartiet har slået sig op ved at optræde som høg i narkospørgsmål, og det fremgik klart af hr. Tandrup Jensens indlæg i dag, at også denne forespørgselsdebat skal bruges i hetzen mod den mere humane side af kampen mod stofmisbruget; fremskridtspartiet ønsker mere politi og mere tvang. Der skal ikke være tvivl om, at VS ønsker det stik modsatte.

I slutningen af 1960'erne blev opium og senere morfinbase markedsført i Danmark. I løbet af få år havde et nyt fænomen vokset sig stort i presse, i tv og folketing: stofkulturen, stofmisbruget. Det drejede sig om en stor gruppe unge med et blandet brug og misbrug af hash, LSD og opiater. Usikkerheden var stor, fordi det tilsyneladende ikke alene drejede sig om de traditionelle misbrugerg grupper, men også ramte borgerskabets børn. Den politiske vilje til at yde en indsats i kampen mod det voksende misbrug var derfor stor. Det viste sig, at de traditionelle tilbud og sanktioner som afgiftning på statshospital eller fængelsstraffe ikke havde nogen effekt, og man gav derfor tilsagn om at yde bevillinger til et særligt hjælpeapparat, der ikke alene satsede på den medikamentelle nedtrapning, men også indeholdt tilbud om viderebehandling af socialpsykologisk art. I løbet af få år oprettedes private, kommunale og amtskommunale foranstaltninger til bekæmpelse af de unges stofmisbrug.

Det viste sig at være et rimeligt tilbud til denne gruppe unge. Det afsløredes nemlig ret hurtigt, at stofmisbruget ikke ramte i flæng, men først og fremmest var centreret omkring den gruppe unge, der fra den tidlige barndom havde været dårligt stillede. Det drejede sig om unge fra familier, der i forvejen var socialt udsatte som følge af skævhederne i vores samfund, unge uden særlig skolegang, unge med institutionsbaggrund, unge uden uddannelse og arbejde.

Den behandling, man kunne tilbyde disse unge, der var uden forudsætninger for at klare de krav, dette samfund stiller, måtte derfor i sit grundlag bygge på en langvarig bistand. Det drejede sig ikke så meget om at